

nímu soudu v Pardubicích, by v těchto směrech vzhledem k nedotčenému odsouzení Josefa S-a pro přestupek krádeže jízdního kola ke škodě Františka T-e znovu jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podle záznamu o přelíčení a podle rozsudku byl rozsudkem okresního soudu v Pardubicích ze dne 10. září 1930 Josef S. uznán vinným přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák. a odsouzen k trestu tuhého vězení na čtrnáct dní. Podle trestních oznámení, k nimž se záznamový rozsudek vztahuje, byl přestupek ten spáchán odcizením kola (bicyklu) ke škodě Františka T-e dne 6. prosince 1929 v S. a kapesních hodinek s řetízkem ke škodě Viléma W-a v P. v srpnu 1930, kdy obviněný s Vilémem W-em konal vojenské cvičení u téže rot. Podle spisů brigádního soudu v Hradci Králové vede se u tohoto soudu trestní řízení proti Josefu S-ovi pro přečin krádeže podle §§ 457 a 482 voj. tr. zák., spáchaný odcizením kapesních hodinek s řetízkem Vilému W-ovi dne 22. srpna 1930, tedy pro čin, pro který byl Josef S. oním rozsudkem odsouzen. Podle obsahu oněch spisů konal Josef S. v době od 12. srpna do 6. září 1930 vojenskou službu u 4. žel. stav. rot. železničního pluku v P., a poněvadž krádež byla spáchána v době, kdy Josef S. podléhal pravomoci soudů vojenských, a trestní oznámení příslušným velitelstvím (viz § 16 odst. 1 voj. soudní instrukce, zák. z 5. července 1912, čís. 128 ř. zák.) bylo učiněno dne 5. září 1930, tedy v době, kdy Josef S. podléhal pravomoci vojenských soudů, byl ke projednávání této trestní věci příslušný brigádní soud v Hradci Králové, a okresní soud v Pardubicích, projednav tuto věc, porušil zákon v ustanoveních §§ 1 a 60 tr. ř.

Čís. 4123.

Dodatečně lze nařídití výkon trestu podle § 6 čís. 1 zákona o podmíněném odsouzení jen, bylo-li podmíněné odsouzení hned původně podle § 2 zákona vyloučeno, nikoliv, bylo-li přehlédnuto v čase rozsudku spisově známé předchozí odsouzení pro přečin podle § 283 tr. zák.

(Rozh. ze dne 30. března 1931, Zm I 105/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okresního soudu v Lomnici nad Lužnicí ze dne 26. srpna 1930, jímž byl podle § 6 čís. 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. nařízen výkon trestu rozsudkem téhož soudu ze dne 16. srpna 1930 obžalovanému podmíněčně uloženého, byl porušen zákon v ustanovení § 6 čís. 1 zákona; usnesení to se zručuje a důsledkem toho se zrušují všechna další opatření na jeho základě učiněná; na okresním soudu v Lomnici nad Luž. bude, by rozhodl podle § 8 zákona.

D ů v o d y:

Obžalovaný Jan Š. byl odsouzen rozsudkem okresního soudu v Lomnici nad Lužnicí ze dne 16. srpna 1930 pro přešupek § 312 tr. zák. k peněžitému trestu 50 Kč (po případě na 24 hodin do vězení) podmíněčně. Trestní oznámení znělo (patrně nedopatřením četnictva) na jméno V á c l a v Š.; omylu toho bylo si však povšimnuto ještě před hlavním přelíčením (obviněný vystupoval proti soudu výlučně jako Jan Š., obecní úřad ve zprávě o pověsti na správné jméno výslovně upozornil). Proto soudce, provedší vyhledávání, vyžádal si — když došel prázdný trestní lístek na jméno Václav Š. — správný trestní lístek na jméno Jan Š.; výpis z rejstříku došel před hlavním přelíčením a vykazuje jeden trest, vězení šesti dnů podle rozsudku krajského soudu v Táboře z 2. dubna 1925 pro přečin § 283 tr. zák. Rozsudek vynesl jiný soudce, než ten, který vedl vyhledávání, a (podle vlastního záznamu) přidržel se prázdného trestního listu, znějícího na mylné jméno Václav Š., přehlédl ostatní, najmě trestní lístek na správné jméno Jan Š. Dodatečně si soudce povšiml svého přehlédnutí, ustanovil (bez návrhu veřejného obžalobce) veřejné sezení a dne 26. srpna 1930 nařídil podle § 6 čís. 1 zákona o podmíněném odsouzení výkon trestu s odůvodněním, že podmíněný odklad neměl býti povolen, »vzhledem k tomu, že obžalovaný byl již trestán, trest svůj zamlčel a — by zakryl své pravé jméno — udal jiné křestní jméno«. Trest byl vykonán zaplacením pokuty dne 4. září 1930. Usnesením ze dne 26. srpna 1930 byl porušen zákon v § 6 čís. 1 zákona o podmíněném odsouzení. Nehledíc ani k tomu, že předpoklad soudu o zamlčení předchozího trestu nemá oporu ve spisech, a tvrzení o lstivém předstírání nepravého křestního jména přímo odporuje spisům, neměl soud vůbec právo o podmíněném odsouzení znovu jednat, ano se předchozí odsouzení neobjevilo dodatečně, nýbrž bylo v čase rozsudku spisově známo. Když však soud již o otázce té znovu jednal, nevzal v úvahu, že dodatečné nařízení výkonu trestu podle § 6 čís. 1 zákona o podmíněném odsouzení smí se státi jen, bylo-li podmíněné odsouzení hned původně podle § 2 zákona vyloučeno, byl-li obviněný odsouzen již dříve pro přečin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, a neuplynulo-li od výkonu trestu do spáchaní nového trestného činu ještě pět let. Tyto podmínky tu nejsou, an přečin § 283 tr. zák. zřejmě nebyl spáchan z pohnutky nízké a nečestné, a od výkonu trestu (dne 5. června 1925) uplynula do spáchaní nového trestného činu (29. června 1930) doba pěti let.

Čís. 4124.

V otázce přípustnosti menšinového jazyka při sepsání zmáteční stížnosti nepřicházejí v úvahu předpisy trestního řádu, najmě ustanovení § 6 novely k tr. ř. čís. 3/1878.

Stížnost na odmítnutí zmáteční stížnosti zrušovacím soudem pro jazykovou závadu řízenou na zrušovací soud jest odmítnouti.

(Rozh. ze dne 30. března 1931, Zm II 141/30.)